

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ ΜΠΟΥΛΕΤΙΣ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΙ...

(Μαυροβουνιώτικε Διήγημα)

ΕΡΕΣ πολέμου... Όλο το Μαυροβούνιο είνε ανάστατο. Τά παλιόραμα μας πολεμάμε γιά τ' άγια χώματα της πατρίδας μας. Καπνισμένη πατρίδα, καπνισμένη Μαυροβούνιο!...

Έξαινη την ημέρα έπαυσε να φέξη πειά, όταν ξύπνησα άπ' τόν βαθύ μου ύπνο άπό κάποιον πυροβολισμό, που πέφτανε κοντά. Πήδησα κάτω άπ' τόν μισοσπασμένο μου κρεβάτι — τόν μόνο που μάς είχε άπομείνει άπό τόν σπατιού μας τόν νεοκρησά — άρπαξα ένα πιστόλι κα' άφρονγκράστηκα πίσω άπ' την πόρτα. Άναζήτησα ύστερα τή μητέρα μου, που έκειμαίταν : λάϊ μου, αλλά δέν την είδα.

Οι πυροβολισμοί δσο πήγαιναν κα' άκουγόντουσαν πού κοντά. Άρχισα να φοδύμαι, γιατί ήμουν μόνος.

Έπάνω στον ουρανό, λίγα άστέρια είχαν μείνει καί σβύναε κα' αυτά σιγά—σιγά. Κάτω στη γή ύμνος, κα' επάνω στα έρειπια βαρύ καθότανε άζομα τόν σκοτάδι. Κα' οι πυροβολισμοί δσο πήγαιναν καί άκουγόντουσαν πού κοντά. Ό κρύος άέρας τής αλγής μ' έκανε να σινιάθω.

Ήμωνα μισόγυμνος κα' άρχισα να κρινώσω.

Αυτή τή στιγμή φάνηκε μέσα ή μητέρα μου — ό Θεός να άναπάνη την ψυχή τής — καί μου έφωξε έπάνω μου καί χιλιοκρησμημένη κουβέρτα. Τό ύψος κα' ή φωνή τής ήσαν παράξενα πολύ κα' αυτό έκανε τόν φόβο μου διπλό. Ήμωνα πολύ μερός κα' είχαν περάσει άπό τότε πολλά χρόνια!... Τι να πρωτοητηθώ μέσα στα χρόνια που πέρασαν ;...

Καί τότε θυμήθηκα, σαν να την βλέπω τώρα, τή μητέρα μου, να μέ τυλιγμένη μέ την κουβέρτα καί να θέλει να μέ προφυλάξει, σαν τόν πουλί που έχασε τόν παδάμα του, δέν τού έμεινε παρά μονάχα ένα καί προσπαθεί να τόν σώσει.

— Πολεμούν, παιδάκι μου, μου είπε. Οι άδερφοί σου, ύλος ό κόσμος, είνε εκεί κάτω... Ό Θεός κα' ή Παναγιά να προσπατούν τούς δικούς μας!... Σέ, πουλάκι μου, κοιμήσου, κάμε σαν μεγάλος, γιά την άγάπη τής μητέρας σου... Μου μιλούσε καί κοντανάκιε καί τής καθόντουσαν τά λόγια καί μέ χέρια που τρέμανε προσπαθούσε να διορθώσει τόν κρεβάτι μου... Καί έξαφνα, σαν κάποι να την έπαιξε, έγύρισε καί βγήκε έξω. Σώπασα καί κύτταξα τόν ύπνο τής που χάθηκε πίσω άπ' την πόρτα.

Στό μεταξύ άγριος φωνές άκουγόντουσαν, κατά διαλείμματα, ανάμεσα στις τουρκαές, που δσο πήγαιναν καί πλησίαζαν. Έβαλα τόν παντελόνι μου καί ξυπόλιτος βγήκα έξω άπ' τόν σπίτι. Είδα τή μητέρα μου να κάθεται μ' άλλες γειτόνισσες πίσω άπ' τόν παράδι. Έξαφνα γύρισε καί μέ είδε :

— Πού πήγαίνε ; Σάψμε, δυστυχισμένη, μου φώναξε καί αχτήκε έπάνω μου καί μ' έβαρνε μέσα στην άγκυλιά τής, τή στιγμή που μά σφαίρα πέρασε καί σφηνώθηκε στην πόρτα, δυό δάχτυλα πάνω άπ' τόν κεφάλι μου.

Η άλλες γυναίκες διασκορπίστηκαν, φωνάζοντας. Έγώ, δέν ξέρω, πώς βρέθηκα πίσω άπ' τόν πηγάδι καί τή μητέρα μου μέ είχε κοιουλιώσει μέ τόν σώμα τής καί μέ συμβούλευε να μη σηκωθώ, γιατί ή σφαίρες που σφουρίζαν άπό πάνω άπ' τόν κεφάλι μας, δέν χορευταίε... *

Τέλος, οι πυροβολισμοί γίνηκαν άραστοί κα' έπειτα άπό λίγο άπανε. Άρχισε τότε πειά να ξεμερώνη καί μά μεγάλη κοκκιλίλα ξεσπούθηκε στό μέρος τής ανατολής.

Οι κάτοικοι τού χωριού μαζεύανε τά πράγματά τους καί φεύγανε. Οι πυροβολισμοί ξαναάρχισαν. Ξέφυγα άπ' τή μητέρα μου καί τρέθηξα πρós τή χωράμα. Όταν βγήκα έξω άπ' τόν χωριό, συνάντησα πολλούς πολεμιστάς, που γυθίζανε άπ' τή μάχη. Έρχόντουσαν παρέες—παρέες καί βαδίζανε ό ένας κοντά στον άλλο. Ομηθήτρα τ' άδέρφα μου καί φωνάζανε τούς άγνωστους άπό τούς ανθρώπους, αλλά κανείς τους δέν μου άπαντούσε άν ζούσαν ή σκοτώθηκαν.

Μέ την καρδιά γεμιστή άπό φόβο κα' από λύπη, έξκοιλούθησα τόν δρόμο μου, προσπαθώντας ν' άνοσω νέα άπ' τής παρέες που περνούσαν. Κάποτε σταματώντας καί κύτταξα μέ φόβο γύρω μου.

Έπειτα άρχισα να τρέχω, δσο μπορούσανε τά πόδια μου, πρós τή έμπρός. Ό δρόμος ήταν κακός καί πολλές φορές έσκόνταφα κα' έ-

περτα. Τά πόδια καί τά χέρια μου ήσαν γδαρμένα. Ένα τελευταίο χτύπημα στό γόνα μου, κα' έκανε να μη μπορώ πειά να προχωρήσω. Κάθησα τότε κάτω, έπασσα τόν πόδι μου καί μέ δακρυνομένα μάτια κύτταξα τόν αήμα που πετιόταν άπ' την πληγή μου. Θέλησα να σφουγγίσω τά δάκρυα άπ' τά μάτια μου, καί τά χέρια μου ήσαν καταπατημένα... *

Ό ήλιος είχε προβάλει πειά. Η χροιάς τού άστρινε φωτίζανε την πεδιάδα κα' έπάνω στους θάμνους ή δροσιά λαμπύριζε, πολύχορημη!...

Προχώρησα λίγο άζομα σφονόμενος καταγής. Τέλος στάθηκα. Ένα μπουλούκι άπό πολεμιστάς, ξεκουραδόνε, λίγο παρακάτω. Έτρέξα να πάω κα' έγώ κοντά τους, αλλά πριν πλησιάσω, αυτοί σηκώθηκαν καί φύγανε. Τότε, εκεί, μέσα σχεδόν στα πόδια τους, διέκρινα ένα σώμα ανθρώπινο, που τού είχαν κόψει τόν κεφάλι. Άμα τόν είδα, διμήθηκα τούς πτεινούς, που έσφαξε στις γοργές ή μάνα μου.

Στάθηκα, τρομαγμένος άπ' τόν θέματα αυτού, κα' έμεινα έτσι άρκετές στιγμές, σαν μαζωρισμένος.

Στό μυαλό μου κορφώθηκε ξαφνα ή ιδέα, ότι τόν πτώμα αυτό ήταν κάποιου ανθρώπου δικού μου. Πώς ξέρει μάλιστα άν τόν άκέφαλο αυτό κουράει δέν ήταν τού... *

Δέν τόλμησα να συμπληρώσω τή σκέψη μου. Καί μέ την καρδιά βαρειά, άκόλουθησα τούς πολεμιστάς.

Φτάσαμε σε λίγο στην εκκλησία, που ήταν στη μέση τού κοντινού χωριού. Τόν κεφάλι τού σκοτωμένου τόν βάλανε έπάνω στό πεζούλι, κάτω άπό μά θεώραση φτελιά, όπου ήσαν κα' άλλα κεφάλια καί πτώματα, άπ' τά όποια μερικά δέν είχαν κεφάλια... *

Γύρω άπ' αυτά καθόντουσαν οι άντρες. Άπό κάτω άπό μά φτελιά, λίγο παρακάτω, είχαν τούς πληγωμένους, οι όποιοι καθόντουσαν ήσυχοι, σαν τίποτε να μην είχαν πάθει. Μονάχα ένας νέος πολεμιστής, παιδί σχεδόν, βογγούσε κα' έσκοιές άγρια. Ένας άνθρωπος, περασμένης ηλικίας, τόν βάσταγε μέ κόπο.

Ό πληγωμένος φώναζε μέ μά φωνή θρηνηδύ καί σε κάθε κίνηση τού, ένα φοβερό τραύμα φρακόντανε έπάνω στό στήθος του.

— Μην κλαίς, παιδί μου, περιστερά μου, μην κλαίς, τού έλεγε ό ηλικιωμένος άντρας. Θά σου περάσει. Λίγη ύπομονή... Θά σου περάσει.

Ήταν ό πατέρας του. Τόν παρηγορούσε όπως μπορούσε καί κάθε τόσο έσπυδε καί τού φηρούσε σπιά :

— Αυτό που κάνεις, παιδί μου, μέ ντροπαύει. Ντροπαύει τούς σκοτωμένους μας, ντροπαύει καί τούς ζωντανούς μας... *

Καί σε λίγο επειδή ό νέος, πονώντας φοβερό, ήθελε να ξεφύγη άπ' την άγκυλιά του :

— Θά σου περάσει, βρε παιδί μου... Κάμει ύπομονή λιγάκι... Έμπρός, κουράγιο, είσα μεγάλος, δέν είσαι μερός!... Κύττα τούς άλλους που σε κοροϊδεύουν... Σκέψου άπό ποιά γενιά κραπέσα!... Αυτό μόνο να σκεφθής καί να σωπάσης!... *

Τή στιγμή αυτή τόν κεφάλι τού πληγωμένου έγειρε απαλά πάνω στό στήθος τού ηλικιωμένου πολεμιστή. Τά μάτια του άνοιξαν διάπλατα. Έφωξε ένα βλέμμα παράξενο γύρω του, τόν σώμα του κουνίθησε μέ στασιμούς φρικώδεις κα' έμεινε άκίνητος, σαν άπολιθωμένος... *

Έπειτα τά μέλη του άρχισαν να τρέμουν, άναστένανε κάνο—δυό φορές καί ξεψύχησε!...

Ό πατέρας του τόν έκάλυψε τότε κατά γής καί τού σπάρωσε τά χέρια έπάνω στό στήθος του, φηρούοντας μέ πόνο, μέ τούτο πόνο :

— Δέν σου έλεγα πως θά σου περάση, παιδάκι μου!... Βλέπεις, άγαπητέ μου παιδί, πως ό πατέρας σου είχε μεγάλο δικιο ; Ά!... τόν καημένο τόν παιδί μου, πως ύπόφερε καί τώρα, τίποτε δέν αισθάνεται... Τίποτε... Τίποτε, γιατί πέθανε!... *

Χάιδεψε άλαφρά—άλαφρά τόν μέτωπο τού νεκρού κα' έπειτα μέ μεγάλη γαλήνη διευθύνθηκε πίσω άπ' την εκκλησία, όπου μερικοί χωματές σάβαν ένα μεγάλο τάφο, γιά να θάψουν ύλους μαζί τούς σκοτωμένους.

— Μεγαλώστε τόν λίγο, τούς είπε, κάμειτε μά θέα γιά τόν Δαυήλο μου... *

Έκείνοι που σάβαν σήκωσαν τά κεφάλια τους, τοθόρριξαν ένα

Άρπαξα ένα πιστόλι κα' άφρονγκράστηκα πίσω άπ' την πόρτα...

βλέμμα θλιμμένο και συμπονητικό κι' έπειτα ξεσκαλούθησαν την έργασία τους.

Σε λίγο ένας άλλος γέρος πλησίασε στην εκκλησία, με βήματα άργα.

— Τι ήθελε να ρθή, ο κακομοιρός; Είτε κάποιος μολής τόν ελθε.
— Σήμερα έφρόνκειτο ν' αντικαταστήσει τ'ο παιδί του, μα τ'ο παιδί του σκοτώθηκε....

— Ήταν τ'ο μόνο παιδί που τού έμενε!...
— Υπόφερε τόν θάνατο τών π'ο μεγάλων παιδιών του, αλλά αυτό τ'ο μικρότερο, ήταν ή χαρά του!
— Κι' ήταν τ'ο καλύτερο άτ' όλα! "Αν και τόσο μικρό, σκόπευε και περιφύσει τη σφαίρα από θαυτυλιδι....

Ο γέρος χαρέθηκε τούς άνδρες κι' αυτοί ανταπόδωσαν τόν χαρισμό που, μη τοιμώντας νά τόν κυτάξουνε σ'ο πρόσωπο.
— Πολλοί λωτών σκοτώθηκαν σήμερα; ρώτησε ο γέρος και κάθισε επάνω σ'ε μιá πέτρα, που ήταν μεταξύ δύο πτωμάτων.

— Ναι, Μητσούν, παιλί, πάρα πολλοί δικοί μας, αλλά και από τούς έχθρους σκοτώθηκαν περισσότεροι, τού άσκοπήθηκε ένας παλεμοτής.

— Κι' αυτά τ'α πτώματα, αυτά τ'α κομμένα τ'α κεφάλια!... Γιατί;... ρώτησε ξανά ο γέρος.

— Μάς χώσαν αίφνιδιασμό. Οι σκοτοί μας δέν θέλησαν νά φύγουνε, ή βοήθεια άργησε νά φτάσει και σκοτώθηκαν όλοι. "Όσον πρόσπαμα, τούς κόψανε τ'α κεφάλια, γιά νά μ'ην τ'α πάρη ο έχθρος.

Ο Μητσούν σάπασε. "Έγινε σιωπηρός. "Έπειτα, κυτάζοντας τραγύου του, ρώτησε με φωνή ποιητική:

— Που είνε τ'ο παιδί μου, ο Μιλίγιας;
Κανείς δέν τού άπάντησε.
Ο γέροντας κατάλαβε τή δυστυχία του, χλόμασε και, ριχνώντας τ'ο βλέμμα από τόν ένα στόν άλλο πολεμιστή, φώναξε:

— Στέφανε!
— Έδω είμαι! άσκοπήθηκε ένας ψηλός, λεβεντόκομος πολεμιστής.

— Τι έκαμες, δυτογυρισμένε, τ'ο Μιλίγια; Είχες τούλάχιστον τ'ο θάρρος νά τού πάρη τ'ο κεφάλι, πριν τού τ'ο κόψουν οι σκόλοι οι όχτροί μας;

— Τ'ο πήρα, φείε μου; άπάντησε με παγκιμένη φωνή ο παλεμιστής.

— Που είνε;
— Νά, εκεί κοντά σου! Κάτω από τήν στρούκα (μεγάλο μάλλινο ύφασμα).

Ο Μητσούν έσκυψε δεξιά, σήκωσε τήν άκρη από τή στρούκα και έσκέπασε τ'ο κεφάλι τού γυιού του. Τ'ο παρατήρησε λίγο κι' έπειτα τ'α χέλι τού κινήθηκαν, σαν νά έπρόκειτο νά π'η κάτι.

— Μιλίγια! φώναξε ξανά με μιá φωνή που έκανε τόν άνθρωπο νά τρέμη, Μιλίγια!... Γιατί μου, λεβέντη μου, καλή άντάμωσι στόν άλλο κόσμο!...

Ο γέρο Μητσούν σκέπασε και πάλι τ'ο κεφάλι τού νεκρού, έβγαλε ένα μικρό τοπιτσάκι από τήν δευρατένια ζώνη του, φύσηξε μέσα γιά νά τ'ο καθαρίσει και ζήτησε καυτό. "Ενας νέος τόν πλησίασε γρήγορα—γρήγορα, τού έδωσε καυτό, έπειτα τού άναψε τήν πίπα κι' ο Μητσούν άρχισε νά κωνίτη....

"Όταν σήκωσαν τούς νεκρούς, ακολουθήσε τή συνουδία κι' όταν τούς άπέθεσαν μέσα στόν κενό τάφο, έσκυψε λίγο από πάνω, ζητώντας με τ'ο βλέμμα τ'ο κεφάλι τού γυιού του. Τ'ο κίττωξε καλά—καλά, πήρε ύστερα λίγο χώμα, τ'ο έρριξε επάνω του κι' έπειτα γύρισε απότομα κι' άπομακρύνθηκε....

Ήταν άκοητής. "Ο άνεμος έπαιξε με τ'α μακριά λευκά του μαλλιά και δρόσισε τ'ο ισχνό και καταβεβλημένο πρόσωπό του, τού οποίου ούτε ένας μύς δέν έναίκετο και τ'ο όποιο ούτε ένα δάκρυ έβρεχε....

ΣΑΒΒΑΣ ΜΠΟΥΛΕΤΤΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο γάμος μουάει με πολυκοιμμένο φρούριο. "Όσοι βρίσκονται άπέξω θέλουν νά μπουν μέσα κι' όσοι βρίσκονται μέσα θέλουν νά βγουν.

(Γαλλική παροιμία)

Ο άνθρωπος που πεθαίνει, είνε άστέρι που θά άνατείλη λαμπρότερο σ'ο άλλο ήμισφαίριο.

Γκαϊτε

Ο άνθρωπος που έχει άδύνατο χαρακτηριστικά, είνε δούλος τών ελατομαμάτων του και θύμα τών άρετών του.

Π τ ι —Σ ε ν

Η μεταιοδοξία δέν έγκαταλείπει τής γυναίκας ούτε κατά τήν ώρα τής προσευχής τών.

Α 6 Β 6 α 5 Π ρ ε β 6

ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ Τ' ΟΝΟΜΑ ΚΙ' ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΤΗ ΧΑΡΙ

ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ

Τί γινέτανε άλλοτε στην Άγγλία κατά τις εκλογές. Οι άγοραμένοι ψήφει. Οι πουλημένοι ψηφοφόροι. Ύποψήφιοι που σκορπίζουν έκτακτερμύρια. Τ'ο κέλεπο τού κευράς. Π'ος βγήκε βουλευτής ο λόρδος Κόχραν, χωρίς νά ξοδέψη πεντάρα.

Έδνε γνωστόν, ότι κατά τις εκλογές οι διάφοροι ύποψήφιοι, προκειμένου νά ξεσφαλίσουν τήν έπιτυχία τους, σκορπίζουν άλύπητα τ'α χημάτά τους και προσπαθούν νά έπλεγον, άν όχι με τήν ικανότητά τους, τούλάχιστο με τή δωροδοξία.

Η συνήθεια αυτή επακρατεί σ' όλες τις χώρες, αλλά παλαιότερα ίσχυε κυρίως στην Άγγλία, τής οποίας οι ύποψήφιοι ήσαν πλούσιοι και έδωκαν άλύπητα τ'ο χημάτι τους γιά νά πετύχουν στις εκλογές.

Πρ'ο έταν, κάποιος πλούσιος έμπορος τού Λονδίνου, όνοματι Λάσκιελ, γιά νά μπορέση νά βγη βουλευτής, ξώδεψε, ούτε λίγα, ούτε πολλά, δυόμισι εκατομμύρια φράγκων!...

Ο Λάσκιελ κατά τήν ήμέρα τής εκλογής έμαθε ότι ένας κούρέας τού διαμερισμάτός του, ο οποίος εξασκουθε τ'ο ετάγγελλο του σ' ένα ύπόγεο και ξούριζε τούς πελάτες του άντι μιás επένεας, δέν ελγε πάει ακόμα νά ψηφίση. Τότε, χωρίς νά χάση καρδιά, κατέθηκε σ'ο ύπόγεο κούρειο, ξυρτίστρε κι' άφού δήλωσε τ'ο όνομά του στόν κούρεα, τού πρόσφερε μιá δωρο ένα χαρτονόμισμα δέκα λίρών.

Νομίζετε, ότι κατόπιν αυτού ο κούρέας έσπευσε νά τόν ευχαριστήσει γιά τή γενναιωδία του και νά τού άποσχετή τήν ύποστήριξή του; Κάθε άλλο.

— Σιρ Θωμά, τού είπτε χαμογελώντας πονηρά, ο πολιτικός αντίκαλός σας έχει ξυρτίσει... δυό φορές άτ' τ'ο πρωί σ'ο κατόστημά μου...

— Μά μου φαίνεται, έσπευσε νά παρατήρηση τότε ο έπίσης πονηρός ύποψήφιος βουλευτής, τριόνοντας τ'α μάγουλά του και τ'ο σαγόνι του, ότι ξεχάσαμε νά μου πάγη μερικές τριχές....

Ξανακάθισε λωτών στην πυλυθρόνα τού κούρειου κι' ο κούρέας τόν ξαναξούρισε, παίρνοντας γιά τόν κόπο του άλλες δέκα λίρες.

Κι' έτσι ο παμπόνηρος αυτός επαγγελματίας, τόν όποιον έδωροδόκησαν κι' οι δυό ύποψήφιοι, κατόρθωσε νά τραπεύση ένα γερρό πόν, με τ'ο όποιο μετέφερε άργότερα τ'ο κατόστημά τού σ'ο κεντρικότερο μέρος τής πόλεως.

Τ'ο περίεργο δέν είνε ότι ο κούρέας αυτός άπόκτησε μετά έτη σεβαστή περιουσία και έφρεσε μιá... πλετακή μηχανή, με τήν όποία έφερε πραγματική άνωστάσιον στην βιομηχανία τού βάμβικου!...

"Άλλη μιá φορά, ο νεαρός λόρδος Κόχραν, ο όποιος έξέθετε γιά πρώτη φορά βουλευτική ύποψηφιότητα, άνήγγειλε σ'ους εκλογείς του, ότι δέν έννοουσε νά πληρώση ούτε λεπτό γιά τις ψήφους τών.

Κατόπιν αυτού όμως, οι ψηφοφόροι τόν έμαίρισαν άγρίως και με τ'ο δικηρο τους άλλωστε, άφού ο άντίπαλός του ξεγούρασε κάθε τους ψήφο μ' ένα έκασοτάριο περίπου.

Τ'ο ίδιο βράδυ τής διαλογής τών ψηφών και τής άνακοινώσεως τών άποτελεσμάτων, ο Κόχραν, όστις φυσικά άπέτυχε, έκάωσε εκείνου που τόν ελχαν ψηφίσει και τούς μοίρασε από δέκα γινάδες στόν καθένα.

Κατά τις επόμενες εκλογές, ο λόρδος Κόχραν έξελέγη βουλευτής με καταπληρωτική πλειοψηφία και χωρίς νά ξοδέψη προκαταβολικά τίποτε.

"Υστερ' από λίγες μέρες όμως τόν έπισκέφθη έκ μέρους τών εκλογέων του μιá έπιτροπή και τόν ερώτησε τότε σκόπευε νά άνταμείψη τούς πιστούς ύπαδούς του.

— Ποτέ! άνέκραξε ο νεαρός λόρδος. Είχα πεί π'ος θάβγαινα τίμα....

— Άλλά, μιλόρδε....
— Δέν παίρνετε ούτε λεπτό!

— Μά τήν περαμένη εκλογή πληρώσατε εκείνους που σ'ε έψηφισαν.

— Βέβαια, τότε οι φίλοι μου πήραν από δέκα γινάδες ο καθένας. Ξέρετε όμως γιατί τούς τί έδωσα; Τ'ο έκαμα γιά νά άνταμείψω τήν αυταπόρηση που έδειξαν και δέν θέλησαν νά δωροδοκηθούν άπ' τόν άντίπαλό μου!...

Κόκαλο οι...τουλήμένοι, άλλ' άντήρωτοι εκλογείς!...